

РЕШЕНИЕ

№ 3520

Бургас, 15.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Административният съд - Бургас - IV-ти състав, в съдебно заседание на деветнадесети март две хиляди двадесет и пета година в състав:

СЪДИЯ: ГАЛИНА РАДИКОВА

При секретар **СТОЯНКА АТАНАСОВА** като разгледа докладваното от съдия **ГАЛИНА РАДИКОВА** административно дело № 20257040700048 / 2025 г., за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40 от ЗДОИ, във вр. с чл.145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба, подадена от А. Н. Й., с постоянен адрес в гр. Бургас и съдебен адрес гр. София, бул. „В. Левски“ №76, ет.3, чрез процесуален представител адв. А. К., против Решение № 494/32-1127305/27.12.2024 г., постановено от заместник-директор на Агенция „Митници“, в частта относно отказа да бъде предоставен достъп до обществена информация за количествата суров петрол от Казахстан, които са обмитени от началото на 2024 г. като внос в България през Нефтепристанище Росенец, както и информация за държавите на произход на част от количествата внесени втечен газ от началото на 2024г. през Териториална дирекция „Митница“ Бургас.

Жалбоподателят иска отмяна на оспореното решение в обжалваната част и да бъде задължен ответникът да предостави поискания достъп в определен от съда срок. Твърди, че от обжалваното решение не ставало ясно каква е разликата между поисканата информацията за вноса на суров нефт от Казахстан и информацията относно вноса на природен газ, респ. не съществуват основания достъпът до едната категория информация да е свободен, а до другата да бъде отказан. Счита, че не било налице основание да се иска съгласие от трети лица, като в оспорения отказ дори не се твърди да е било „необходимо“ такова съгласие. Според жалбоподателя в случая бил налице „надделяващ обществен интерес“, който предполага предоставяне на поисканата информация.

В съдебно заседание, редовно призован, не се явява и представлява.

Ответникът - заместник-директор на Агенция „Митници“ София, чрез процесуалния си представител главен юрисконсулт М., намира оспорването за

неоснователно. В постъпило по делото становище от 07.03.2025г. (л.55-58) излага съображения по съществуто на спора и претендира разности за юрисконсултско възнаграждение. Допълнително аргументира позицията си в представени по делото писмени бележки (л.66). Според него, освен че са доказани предпоставките на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, се касае до искане за достъп до информация от звеното, което е орган по статистиката в Агенция „Митници“ за данни за количества суров петрол от Казахстан за 2024г., които представляват „индивидуални статистически данни по см. на чл.25, ал.2, т.1 от Закона за статистиката. Тази информация, на осн. чл.26, ал.2 от ЗСт може да се предостави само със съгласие на лицето, за което се отнасят данните, което в случая е „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД.

Съдът намира за жалбата за допустима. Подадена е от лице, което има правен интерес от оспорването - адресат на акта и в предвидения от закона срок.

I. ФАКТИТЕ:

На 02.12.2024г. А. Й. подал до директора на Агенция „Митници“ идентични заявления за достъп до обществена информация с рег.№32-1097791/02.12.2024г. и рег.№32-1098060/02.12.2024 г., с които поискал да получи информация за количествата суров петрол от Казахстан, които са обмитени като внос в България от началото на 2024г. през нефтопристанище Росенец, както и информация за количествата и произхода на внос на втечен газ през Митница Бургас за същия период.

Заявителят посочил, че информацията е необходима за нуждите на международното разследване, в рамките на OCCRP за вноса и потреблението на суров петрол и втечен газ в ЕС. Изразено било становище, че поисканите данни представляват „надделяващ обществен интерес“.

На 06.12.2024г., с писмо изх.№ 32-1106687 заместник-директорът на Агенция „Митници“ уведомил заявителя, че исканата от него обществена информация се отнася до трети лица и поради това било необходимо техните изрични писмени съгласия за предоставянето ѝ, с оглед на което, на осн.чл.31, ал.1 ЗДОИ, срокът за разглеждане на заявлението се удължава с 14 дни (л.29).

На осн. чл.31, ал.2 от ЗДОИ с писма рег.№32-1106709/06.12.2024г. (л.33), №1106725/06.12.2024г. (л.32) и №32-1106746/06.12.2024г. (л.31) от „Булмаркет ДМ“ ЕООД, „Топливо Газ“ ЕООД и „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД било поискано изричното им съгласие за предоставянето на информацията, поискана от жалбоподателя.

С писмо вх.рег. № 32-1117359/16.12.2024г. управителят на „Булмаркет ДМ“ ЕООД изразил съгласието си за предоставяне на информацията (л.34).

С писмо вх.№ 32-1117877/16.12.2024г. „Топливо Газ“ ЕООД изразило съгласие за предоставяне на информацията, касаеща общото количество от внос на втечен газ, но не предоставя съгласие да бъде споделяна конкретна информация относно: произхода на внесените количества; тази, свързана с броя на разтоварените танкери; информацията относно доставчиците и транспортните фирми, доставили количествата от внос (л.35). Посочената информация била

квалифицирана като „търговска тайна“, която дружеството не желае да бъде разпространявана.

С писмо вх.№32-1117598/16.12.2024г. председателят на УС на „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД уведомил ответника за изричното си несъгласие за разкриване на информацията на заявителя (л.36-38). Като аргументи за несъгласието било посочено, че исканата информация не представлява „обществена информация“ по смисъла на ЗДОИ; че същата представлява търговска тайна съгласно чл.3 от Закона за търговската тайна и като такава е „чувствителна“ за дружеството, тъй като би могло да нанесе значително увреждане на конкуренцията между търговците на пазара на производство, съхранение и продажба на горива в страната; формата на поисканата информация не била съгласно изискванията на чл.26 от ЗДОИ. Посочено било, че в случая не били налице предпоставките на „надделяващ обществен интерес“ по смисъла на §1, т.6 от ДР на ЗДОИ.

На 27.12.2024г. административният орган постановил оспореното решение №Р-494/32-1127305 (л.12-15), с което отказал предоставянето на достъп до исканата със заявление за достъп до обществена информация, с рег.№32- 1097791/02.12.2024г. и рег.№32-1098060/02.12.2024г., в частта, касаеща информация за количествата суров петрол от Казахстан, които са обмитени като внос в България от началото на 2024г. през нефтопристанище Росенец, както и информация за държавите на произход на част от количествата, внесени втечен газ от началото на 2024г. през ТД Митница Бургас с аргумент, че същите представляват защитена тайна по реда на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ.

В мотивите на решението издателят на акта посочил, че поисканите данни се събират и обработват от Агенция „Митници“ в изпълнение на законоустановените ѝ правомощия и се извличат от митническите декларации. Поради това приел, че информацията, достъп до която бил поискан със заявлението на И., представлява служебна информация по смисъла на чл.11 от ЗДОИ.

Посочил, че съгласно чл.13, ал.4 от ЗДОИ достъпът до служебна информация не може да бъде ограничаван при наличието на „надделяващ обществен интерес“ съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т.6 от ДР на ЗДОИ.

Органът е приел, че не е налице надделяващ обществен интерес, тъй като с предоставяне на поисканата информация няма да се повиши прозрачността и отчетността на административния орган. Естеството на информацията било такова, че не съдържа данни за решенията и дейността на административния орган, а за дейността на други търговски субекти.

Наред с това органът приел, че конкретния случай попада в ограничението на нормата на чл.37, ал.1, т.2 от ЗДОИ, която предвижда, че основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес, последният от които не бил налице.

По делото е представена Заповед № ЗАМ-1029/32-945117/24.07.2024г. на директора на Агенция „Митници“, с която П. П. - заместник-директор на Агенция „Митници“ е оправомощен да издава актове по ЗДОИ.

II. ПРАВОТО:

Съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган.

Според чл. 28, ал.2 от ЗДОИ, в срока по ал. 1 органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение.

В случая заявленията са адресирани до директора на Агенция „Митници“, който е представител на задължен субект по см. на чл.3 от ЗДОИ.

От своя страна директорът на Агенция „Митници“ със Заповед № ЗАМ-1029/32-945117/24.07.2024г. е упълномощил зам. директора на Агенция „Митници“ П. П. да издава решения за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация, да уведомява писмено, включително и да подписва кореспонденцията във връзка със заявленията за достъп до обществена информация.

В административното производство и при издаване на административния акт не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила.

Спазени са сроковете, регламентирани с нормите на чл.28, ал.1 и чл. 31, ал.1 от ЗДОИ.

Материалният закон е приложен неправилно.

Съгласно легалното определение в чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ, "обществена информация" по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Обществената информация е "официална", когато се съдържа в актовете, издавани от държавните органи при осъществяване на техните правомощия, съгласно чл. 10 от ЗДОИ и "служебна", когато се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации, съгласно чл. 11 от ЗДОИ.

В настоящия случай е налице втората хипотеза, като заявената информация по своята правна същност е служебна, тъй като същата се събира и съхранява по повод дейността на Агенция „Митници“.

Според разпоредбата на чл. 15 от Закон за митниците, Агенция "Митници" реализира митническата политика на Съюза, обработва, анализира, съхранява и предоставя информацията относно митническата дейност, като митническите органи осъществяват митнически надзор и контрол върху стоките на територията на Република България.

Нормата на чл.13, ал.1 от ЗДОИ сочи, че достъпът до служебна обществена информация е свободен. Ал.2 на текста въвежда ограничения на правилото на ал.1, които ограничения в случая не са налице. Тези ограничения не се прилагат тогава, когато е налице надделяващ обществен интерес.

Ограничения въвежда и разпоредбата на чл. 37 от ЗДОИ. Според посочената норма основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: 1. исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон, както и в случаите по чл. 13, ал. 2; 2. достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес и 3. исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца.

Според издателя на оспорения акт по отношение на поисканата информация е налице хипотезата на чл.37, ал.1 , т.2 от ЗДОИ- достъпа засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставянето ѝ.

Съдът намира, че сочените предпоставки не са осъществени.

Заявителят е поискал предоставяне на информация относно общото количество суров петрол от Казахстан, което е обмитено като внос в България от началото на 2024г. през нефтопристанище Росенец, както и информация за количествата и произхода на внос на втечен газ през Митница Бургас за същия период.

Няма искане за достъп до каквато и да е било информация, свързана с конкретни вносители.

Фактът, че органът може да установи кои са вносителите сам по себе си не е предпоставка да се приеме, че искането за достъп до обществена информация засяга интересите на тези лица, което да налага искане на съгласие от тях за предоставяне на информацията.

Тъй като в случая последните са търговски дружества следва да бъде доказано, че исканата информация представлява производствена или търговска тайна.

Легална дефиниция за нея дава разпоредбата на §1, т.5 от ДР на ЗДОИ, според която "производствена или търговска тайна" са факти, информация, решения и данни, свързани със стопанска дейност, чието запазване в тайна е в интерес на правоимащите.

Данните за общите количества суров петрол и втечен газ и произхода на последните не могат да бъдат свързани с конкретната стопанска дейност да определен търговски субект, така че да е възможно извършване на преценка за наличие на производствена или търговска тайна. Възможността за засягане на интересите на трето лице не следва да е предполагаема, тя следва да е реална.

Като е приел обратното и е изискал съгласие от различни търговски дружества, административният орган неправилно е приложил материалния закон.

С оглед начина, по който е поискана информацията тези дружества не могат да бъдат индивидуализирани, така че информацията да бъде свързана с извършваната от тях стопанска дейност.

Необоснована е тезата на административния орган, че при предоставяне на информацията за количествата суров петрол, внесен от Казахстан през нефтопристанище Росенец биха се разкрили данни за дейността на „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД, който е единствен вносител на този продукт през 2024г. В тази връзка следва да се посочи, че от 22.08.2023г. ДП „Пристанищна Инфраструктура“ е регистрирано като пристанищен оператор на пристанищен терминал „Росенец“ от пристанище за обществен транспорт Бургас. Т.е. налице е възможност хипотетично да се приеме, че и други търговски субекти могат да внасят посочената суровина.

Не може да се приеме становището на органа, изложено за пръв път в писмените бележки, че по отношение на „Лукойл Нефтохим Бургас“ АД и по отношение на „Булмаркет ДМ“ ЕООД за произхода на внесените количества втечен газ, следва да намери приложение и разпоредбата на чл.26 от ЗСт, тъй като става въпрос за индивидуални статистически данни, т.е. налице е хипотезата на чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ.

Според чл. 25, ал. 1 от ЗСт, получаваните и събираните при статистическите изследвания индивидуални данни са статистическа тайна и могат да се използват само за статистически цели, като в ал. 2, т. 1 от същия законов текст е конкретизирано, че Националният статистически институт и органите на статистиката и техните служители не могат да разгласяват или предоставят индивидуални статистически данни.

В случая няма данни посочената информация да е събирана в резултат на статистически изследвания и за статистически цели, поради което същата няма характеристиките на индивидуални статистически данни. Този извод се налага и въз основа на анализа на легалните дефиниции на понятията, дадени с разпоредбите на §1, т.1,2,3 и 4 от ДР на Закона за статистиката.

След като в случая не са били налице предпоставки за изискване на съгласие от трети лица, то не следва да се обсъжда дали информацията е свързана с надделяващ обществен интерес.

Предвид изложеното съдът намира, че оспорения акт следва да бъде отменен, а преписката да бъде изпратена на зам. директор на Агенция „Митници“ за произнасяне съобразно дадените с решението указания по тълкуване и прилагане на закона.

Затова и на основание чл. 172 от АПК и чл.40, ал.3 от ЗДОИ, Административен съд гр. Бургас, четвърти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 494/32-1127305/27.12.2024 г., постановено от заместник-директор на Агенция „Митници“, в частта относно отказа да бъде предоставен достъп до обществена информация за количествата суров петрол от Казахстан, които са обмитени от началото на 2024 г. като внос в България през Нефтопристанище Росенец, както и информация за държавите на произход на част от количествата внесени втечен газ от началото на 2024г. през Териториална дирекция „Митница“ Бургас.

ИЗПРАЩА преписката на зам. директора на Агенция "Митници" за ново произнасяне по Заявления рег. № 32-1097791/02.12.2024г. и № 32-1098060/02.12.2024г., подадени от А. Н. Й., в съответствие с мотивите на решението, в 14-дневен срок от получаване на преписката.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

СЪДИЯ: